

Πολιτικῆς καὶ φιλολογικῆς ἐφημερίδος τὸ περὶ Λαῶν ἄρθρον τοῦ Γαμβέττα. Ἄγνοῶ δὲ πῶς τὸ ἔμαθε, διότι τὰ ἄρθρα ἐκεῖνα ἦσαν ἀνυπόγραφα, ἐγὼ δὲ εἰς οὐδένα εἶχον ἀποκαλύψῃ τὸ ὄνομα τοῦ γράψαντος, ὅστις πολὺ βραδύτερον κατέστη διασημώτατος.

Καθ' ὅσον δὲ ἡ Αὐτοκρατορία ἐχώρει πρὸς τὸν ὄλεθρον, ὁ οἶκος τοῦ Λωρὸς ἐγένετο τρόπον τινὰ κέντρον τῶν ἐλευθεροφρόνων. Καὶ ἐγὼ δ' ἐγευμάτιζον ἐκεῖ δις ἢ τρίς τῆς ἐβδομάδος μετὰ συνδαιτυμόνων ἀδιαλλάκτων κατὰ τὰ πολιτικὰ φρονήματα. Μεταξὺ δὲ τῶν συνδαιτυμόνων τούτων τῶν μᾶλλον ἢ ἤτον τακτικῶς φοιτῶντων, ἐν οἷς ὁ Γαμβέττας πάντοτε εἶχε τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁμηγύρας, δὲν συγκατελέγοντο ὁ Ῥάγκ και ὁ Σπούλλερ, οἱ μετὰ ταῦτα γενόμενοι πιστότατοι φίλοι καὶ συννώτατοι σύμβουλοι τοῦ Γαμβέττα. Πιθανὸν νὰ ἤρχοντο ἐνίοτε, ἀλλ' ἐγὼ οὐδέποτε τοὺς εἶδον. Ἐσχετίσθην δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔπειτα ἐν ἐφημερίσιν συνεργασθεὶς μετ' αὐτῶν.

Φοιτῶν ὁ Γαμβέττας καθ' ἑκάστην εἰς τὴν Βουλὴν, ἤρχετο τὴν ἑσπέραν καὶ ἐξέθετεν εἰς τὴν ὁμηγύριν πάντα τὰ ἐν αὐτῇ γενόμενα μετὰ θαυμαστῆς ἀκριθείας καὶ ζωηρότητος. Μετ' ἀπιστεύτου δὲ οἴστρου ἐξεκινῶν τὴν φυσιογνωμίαν τῆς συνεδρίας, ἐπαναλαμβάνων τὰς ἀγορεύσεις τῶν ῥητόρων, τὰ σχήματα, καὶ καθ' ὅλου πάντα τῶν πολιτικῶν μερίδων τὰ κρύφια διαθήματα ἤτο ὄντως θαυμαστόν τι νὰ τὸν ἔβλεπες καὶ νὰ τὸν ἤκουες. Θάμβος καταλάμβανε τοὺς ἀκούοντας.

Πρὸ πάντων δὲ μ' ἐξέπληττεν ἡ ἐπὶ πάντων τῶν συγχρόνων πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐπίδρασις τοῦ ἀείποτε ἀτημελέστατου ἐνδεδυμένου νεανίου, ὁ σις οὐδένα εἶχε λόγον ὅπως εἶνε γνωστός εἰς τὸ κοινόν. Ἐν τῇ περιστάσει δὲ ταύτῃ ἠδυνήθην νὰ παρατηρήσω τὴν γοητικὴν διανοίας ὑπερεχούσης. Ὁ Γαμβέττας, ἀληθῶς εἰπεῖν, οὐδὲν ἄλλο ἤτο ἡ ἀπλοῦς νεανίας πλημμελεῖς ἔχων τοὺς τρόπους· καὶ ὅμως τὶ τὰ θέλετε, ἀπέρρεεν ἐξ αὐτοῦ μυστηριώδης δύναμις, εἰς ἣν πάντες ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ ὑποχωρήσωσι, καὶ περὶ αὐτοῦ περιεχέτο τρόπον τινὰ ἄρωμα τι πολιτικῆς μεγαλοφυίας.

Τότε δὲν ἐνησχολούμην σχεδὸν περὶ τὰ πολιτικά, καὶ συνδιελεγόμην μετὰ τοῦ Γαμβέττα περὶ φιλολογίας καὶ θεάτρου, διότι δὲν ὑπῆρχε ζήτημα περὶ οὐ νὰ μὴ διεφέρετο, καὶ περὶ ὃ νὰ μὴ ἦτο ἀρμόδιος.

Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω ἐσπερίδα τινὰ ἐν τῷ οἴκῳ κυρίας, ἣτις θερμῆ οὔσα θιασώτις τοῦ Wagner προσεκάλεσε πάντας ἐν' ἀκούσωμεν τεμάχια τινὰ τῆς μουσικῆς τοῦ θεοῦ τούτου. Ἄλλ' οὐκ οἶδά πῶς ἐν τῷ τέλει τοῦ γεύματος ἐγένετο συζήτησις μετὰ τοῦ Γαμβέττα, ἐμοῦ καὶ τινος ἄλλου περὶ τῆς φιλολογίας τῆς δεκάτης ὁγδόης ἑκατονταετηρίδος. Τοσοῦτον δὲ σφοδρὰ ἐγένετο ἡ συζήτησις, ὥστε ἐσήμεινε τὸ μεσονύκτιον καὶ

ἡ οἰκοδέσποινα δὲν εἶχε δυνηθῆ νὰ εὖρη ἐλάχιστόν τι διάλειμμα ὅπως ἀνοίξῃ τὸ κλειδοκώμαλον.

Ἡ αἴθουσα ὅλη ἐσείετο ὑπὸ τῶν ἠχηρῶν φωνῶν τοῦ Γαμβέττα.

Δὲν πιστεύω ὅτι ἠγάπα πολὺ τὴν μουσικὴν, ἀλλ' εἶχε πολλὴν φιλοκαλίαν καὶ αἴσθημα πρὸς τὴν ζωγραφικὴν, ἥς ἤτο εἰδῆμων. Τὸ ὑστατόν μου μετὰ τοῦ Γαμβέττα δεῖπνον ἤτο τὸ παρὰ τῷ Γαρονιῆ, ἐνθα ἦσαν καὶ τινες ζωγράφοι· ἐλάλησε δὲ περὶ εἰκόνων μετὰ τοσαύτης γνώσεως τοῦ πράγματος καὶ ζωηρότητος ἅμα καὶ χάριτος, ὥστε πάντες ἐξεπλάγημεν καὶ κατεθέληθημεν».

6**

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Οἱ Ἄγγλοι φημίζονται πολὺ διὰ τὸ ἀνένδοτον καὶ καρτερικὸν τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν.

Ἀπόδειξις :

Δύο gentlemen, ἕκαστος ἐν ἰδίᾳ ἀμάξῃ, συναντῶνται ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς τῶν στενοτέρων ὁδῶν τοῦ Λονδίνου. Ἀδύνατον νὰ διέλθωσι, καὶ οὐδὲ ὁ εἰς οὐδὲ ὁ ἄλλος ἐννοοῦσι νὰ ὀπισθοδρομήσωσι.

Ἀμφότεροι ἀνάπτουσιν ἀνὰ ἐν σίγαρον, ἔπειτα δευτέρου καὶ τρίτου μετὰ τοῦ συνήθους βρετανικοῦ φλέγματος.

Ὅταν ἐτελείωσαν καὶ τὰ τρία σιγάρα, ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐξάγει κολοσσιαίαν ἐφημερίδα ἐκ τοῦ θυλακίου, ἐλπίζων ὅτι θὰ πτοήσῃ οὕτω τὸν ἀνταγωνιστὴν αὐτοῦ.

Ὁ ἕτερος Ἄγγλος τῷ ἀποτείνει τὸ πρῶτον ἤδη τὸν λόγον :

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, ὅταν τελειώσῃτε τὴν ἐφημερίδα σας, νὰ τὴν δώσετε καὶ εἰς ἐμέ.

Ὁ κρατῶν τὴν ἐφημερίδα δὲν ἀντέχει πλέον καὶ ὀπισθοδρομεῖ

— Ἄν ὑπεχώρησα, τοῦλάχιστον τὸ ἐπραξα εἰς ἕνα συμπατριώτην μου, ἔλεγεν ὡσεὶ παρηγορούμενος.

* *

Ζωγράφος εἶχεν ἀπεικονίσει παιδίον κρατοῦν κάλαθον πλήρη ὀπωρικῶν.

Ἐγκωμιάζων τις τὴν εἰκόνα, ἔλεγεν ὅτι τὰ ὀπωρικά ἦσαν τόσον φυσικά, ὥστε τὰ πτηνὰ θὰ ἤρχοντο νὰ τὰ κεντήσωσι διὰ τοῦ βράμφους.

— Ὅστε ἂν τὰ ὀπωρικά εἶνε φυσικά, τὸ παιδί ὅμως δὲν θὰ εἶνε καθόλου, ὑπέλαβεν ὁ κ. Π.

— Καὶ γιατί τάχα ;

— Γιατί ἂν ἦτο καὶ τὸ παιδί τόσον φυσικόν ὅσον τὰ ὀπωρικά, δὲν θὰ ἠτολμοῦσαν τὰ πουλιὰ νὰ πάνε νὰ ταιμπήσουν.

* *

Καθηγητής τις ἠρωτᾶτο ἂν ἐδίδαξε πολλάς γλώσσας τὴν θυγατέρα του.

— Τί τὰς θέλεις τὰς πολλὰς! ἀπαντᾷ ὁ καθηγητής. Μία γλῶσσα ἔς τὴν γυναῖκα κι' αὐτὴ πολὺ εἶνε.

*
**

Ἡρώτα τις κοιλιόδουλον :

— Τί διαβάζεις μὲ μεγαλειτέρα εὐχαρίστησι;

— Τὴ λίστα τῶν φαγητῶν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πᾶσα δοκιμασία ἦν διερχόμεθα ἐν τῷ δρόμῳ τῆς ζωῆς ὁμοιάζει πρὸς τοὺς λόφους ἐκείνους, ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν ὁποίων ἐλπίζομεν νὰ ἴδωμεν τὸ τέρμα τῆς πορείας, ἀλλ' ἐξ ὧν ἀνακαλύπτομεν νέους πάντοτε λόφους, εἰ μὴ ὄρη, ἅτινα ὀφείλομεν ἔτι νὰ ὑπερβῶμεν.

Ἡ ἐργασία εἶνε ἡ τροφή τῶν ἰσχυρῶν χαρακτῆρων.

Ἡ διὰ τῆς διδασκαλίας ἠθικοποίησης εἶνε ἡ μακροτέρα ὁδός· τὸ παράδειγμα τὴν συντομεῦει ἐνίσχυον ἡμᾶς.

Ἡ φιλαργυρία παρὰ τῷ γέροντι δὲν ἔχει καλὴν λόγον· διότι τί μωρότερον τοῦ νὰ αὐξάνῃ τις τὰ ἐφόδια τοῦ ταξειδίου, καθ' ὅσον ἐλαττοῦται τὸ διάστημα πρὸς συμπλήρωσιν αὐτοῦ.

Πολλοὶ ἄνθρωποι τυφλοῦμενοι ὑπὸ τῆς ἀπληστίας, ἀντὶ νὰ συνάγῃσι διὰ νὰ ζήσῃσι, ζῶσι μόνον διὰ νὰ συνάγῃσι.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ὑπάρχουσιν 20 ἐν ὅλῳ μοναὶ αἱ ἐξ ἧς: Μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας (ἁγίου Ἀθανασίου). — Μονὴ Βατοπεδίου (Εὐαγγελισμός). — Μονὴ Ἰσθίων (Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου). — Μονὴ Χιλανδαρίου (Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου). — Μονὴ Διονυσίου (Γενεσίου τοῦ Προδρομοῦ). — Μονὴ Κουτλουμουσίου (Μεταμορφώσεως). — Μονὴ Παντοκράτορος (Μεταμορφώσεως). — Μονὴ Ξηροποτάμου (40 μαρτύρων). — Μονὴ Ζωγράφου (ἁγίου Γεωργίου). — Μονὴ Δοχειαρίου (Ταξιαρχῶν) — Μονὴ Καρακάλλου (ἁγ. Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου). — Μονὴ Φιλοθέου (Εὐαγγελισμοῦ). — Μονὴ Σίμωνος Πέτρος (Χριστοῦ γεννήσεως). — Μονὴ ἁγίου Παύλου (ἁγίου Γεωργίου) — Μονὴ Σταυρονικήτα (ἁγίου Νικολάου). — Μονὴ Ξενοφώντος (ἁγίου Γεωργίου). — Μονὴ Γρηγορίου (ἁγίου Νικολάου). — Μονὴ Ἐσφιγμένου (Ἀναλήψεως). — Μονὴ ἁγίου Παντελεήμονος ἢ τῶν Ῥουσ-

σίων. — Μονὴ Κωνσταντίνου (ἁγίου Στεφάνου πρωτομάρτυρος).

Πρωτότυπος ἔκθεσις διοργανώθη ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῷ Κουπταλλίνῳ Παλατίῳ τοῦ Λονδίνου. Εἶνε δ' αὕτη διεθνὴς ἔκθεσις γεωμῆλων, σποποῦσα νὰ καταδείξῃ τὴν μεγίστην πρόδοον, ἣτις ἐπετεύχθη ἐν τῇ καλλιεργίᾳ καὶ βελτιώσεσι τοῦ προϊόντος τοῦτου ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ Walter Raleigh, ὁ εὐνοούμενος τῆς βασιλείας Ἐλισάβετ, εἰσήγαγεν αὐτὸ εἰς Ἀγγλίαν.

Ἐπειδὴ τὰ πρῶτα εἶδη γεωμῆλων ἐξασθενήσαντα ὑπὸ τῆς ὑπερβολικῆς καὶ πολυχρόνιου καλλιεργείας ὑπέκειντο εἰς ἀσθενείας, παρήχθησαν νέα, ἅτινα διακωνίζονται καὶ ὧν τὰ ἔκγονα θέλουσι βραίνει τελειοποιούμενα βαθμηδόν.

Ἡ διεθνὴς αὕτη ἔκθεσις τοῦ τοσοῦτ' προσφιλοῦς τοῖς Ἀγγλοῖς καρποῦ δὲν στερεῖται θεληγῆτρων· τινὰ τῶν ἐκτεθέντων γεωμῆλων, λέγει ἀγγλικὴ τῆς ἐφημερίδος, ἔχουσι τόσον ὠραῖον σχῆμα ὥστε, καταθέλγουσι τὸ βλέμμα ὅσον καὶ ἡ πολυτιμότερα ὀπώρα.

Τὰ καλλίτερα κλειδοκῦμβαλα ἔχει νῦν κατασκευαστῆς τις ἐν Βερολίῳ ἐκ ζύλου δρυὸς ἔχοντος ἡλικίαν δισχιλίων ἐτῶν.

Ἀνασκαφῶν γενομένων κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Ῥήνου παρὰ τὴν Μαγεντιαν, ἔνεκα τῆς ἐξαιρετικῆς ἐλαττώσεως τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ, ἀνευρέθησαν λείψανα τῶν ξυλίνων ἐρεισμάτων τῆς γεφύρας, ἣν οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον ἐκεῖ κατασκευάσει. Ἐκ τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ ἐξήχθησαν παμμέγιστα δρύϊναι δοκοὶ οὐ μόνον διατηρούμεναι ἐν ἀρίστῃ καταστάσει, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπὶ δισχίλια περίπου ἔτη διαμονῆς ἐν τῷ ὕδατι ἀποκτήσασαι τοιαύτην πυκνότητα καὶ στερεότητα σιδήρου παραπλησίαν, ὥστε προμηθευτῆς τις κλειδοκῦμβάλων ἐν Βερολίῳ διενόηθη νὰ μεταχειρισθῇ αὐτοὺς πρὸς κατασκευὴν τοιούτων μουσικῶν ὀργάνων. Πράγματι δὲ τὰ κλειδοκῦμβαλα αὐτοῦ ἐπέτυχον ἐξαιρετικῶς παράγοντα ἤχους ἰδιαζόντως εὐχαρίστους.

Ὁ δὲ τῆς Ἑσσης πρίγκιψ Ἀλέξανδρος, ἀγοράσας καὶ αὐτὸς πολλὰς δρυῖνας δοκοὺς ἐκ τῶν λειψάνων τῆς ὀρωματικῆς γεφύρας, κατεσκευάσεν ἐξ αὐτῶν πολῦτιμα αἰθούσης ἐπιπλα, ἅτινα ἀπέστειλε δῶρον εἰς τὸν υἱὸν του, τὸν ἡγεμόνα τῆς Βουλγαρίας Ἀλέξανδρον.

Μαιροβιότης σπανία καὶ ἔρωσ ἔτι σπανιώτερος. Ἀπεβίωσεν ἄρτι ἐν Παρισίοις Παῦλός τις Δερουπῆ τοῦνομα. ἐν σεβασμῇ ἡλικίᾳ ἐτῶν ἑκατὸν πέντε. Πρὸ τεσσαρῶν ἐτῶν — ὅτε δηλαδὴ ὁ Δερουπῆ ἦτον ἑκατὸν καὶ ἐνὸς ἐτῶν — νεάνις τις κατοικοῦσα ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγγουλέμης, Αἰμυλία ὀνομαζομένη, χαριστάστη καὶ ἱκανῶς πλουσία